

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2016. február 21.
(vasárnap este)**

Cseri Kálmán

KI A FONTOSABB?

Énekek: 151; 246; 455,4-7

Alapige: Filippi 2,5-11

*Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt:
aki mikor Istennek formájában volt, nem tekintette zsákmánynak, hogy egyen-
lő Istennel,
hanem dicsőségéről lemondott, rabszolgai formát vett fel, emberekhez hason-
lónak lett, és magatartásában is embernek bizonyult;
megalázta magát, és engedelmes volt halálig, mégpedig a kereszthalálig.
Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta
neki, amely minden névnél nagyobb,
hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieieké, földieké és föld alat-
tiaké;
és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.*

Imádkozzunk!

Kegyelmes Istenünk, hálásan köszönünk minden percet, amikor csendben reád figyelhetünk.

Köszönünk minden eddig megértett ígét, és áldunk azért, mert a te ígéd hatalom, amivel formáld életünket, amivel össze tudod törni keménységünket, és fel tudsz emelni elesettségünkből. Ezt az ígét kérjük tőled most is.

Olyan nagy kincsekért könyörögtünk ebben az énekben. Kérünk, hallgasd meg az énekben elmondott imádságunkat is.

Segíts, hogy valóban megismerjük valódi természetünket. De megismerjük a te kegyelmes természetet is. Vedd el kétségeinket, és adj helyette bizonyosságot.

Kérünk, növeljed a hitünket a te szent ígéddel. Könyörülj meg rajtunk, hogy legyen a te ígéd most is számunkra vigasztalássá, bátoritássá. Adj nekünk tanácsot tanácstalanságunkban. Erősíts meg erőtlenségünkben, és kérünk, hogy igazgass minket, hogy hallván megérthessük te szent ígédet.

Ámen.

Igehirdetés

A böjti időszak elején vagyunk. Vizsgáljuk meg ma este, hogy mit tanít a Szentírás a böjt valódi értelméről, jelentőségéről.

Régi egyházi hagyomány, hogy az év eleji vidám farsangi időszak után elkövetkezik az ú.n. böjt. Ez mindig a húsvét előtti hat és fél hét, aminek az eredeti rendeltetése az volt, hogy úgy készüljön a hívő nép az Úr Jézus kereszthalálának és feltámadásának az ünnepére, hogy egy kicsit lecsendesedik, visszafogottabb lesz, ki-ki magába száll, és többet törődünk a lelkünkkel, a lelkiekkel, mint egyébként.

És van a böjtnek egy másik jelentése is, amit főleg római katolikus testvéreink gyakorolnak, hogy az Úr Jézus halálának a napján, pénteken, húsételt nem esznek, és egyáltalán szerényebben étkeznek. A protestánsok ezt általában csak nagypénteken gyakorolják. Ennél azonban sokkal többet tanít nekünk Isten igéje a böjtről.

Ha megértjük és elkezdjük gyakorolni azt, amit a Biblia mond a böjtről, akkor lelkileg nagyon meggazdagodunk. Mit tanít a Biblia? Azt, hogy a böjt nem római katolikus és nem protestáns szokás, hanem az istenfélő ember egészen természetes életmegnyilvánulása. Nem szorítkozik csupán az étkezésre, hanem kiterjed és gyakorolható az élet minden területén. Nem parancs, amit teljesíteni kell, hanem önként vállalja az, aki ezt fontosnak tartja. Nem kötelesség, amit előírnak, hanem egy nagy lehetőség, amivel lehet és érdemes élni. És semmiképpen nem érdemszerző jócselekedet, hanem annak, aki gyakorolja, a hitét erősíti, az Istennel való lelki közösségét mélyíti el. — Éppen ezért nem jó, ha egy-egy napra szorítkozik csupán, hanem egész életünk során folyamatosan is lehet gyakorolni.

Ezen kívül Jézus még valamit mond a böjtről, amikor a Hegyi-beszédben röviden tanít róla. Mégpedig azt: ez csak kettőnkre tartozik: a mennyei Atyára és rám, aki tudom, hogy miért érdemes böjtölni. Tehát se ne panaszkodjam miatta, se ne dicsekedjem vele, mert ez szokásuk volt az akkori farizeusoknak. Azt mondja Jézus: nem kell meglátszódnia rajtad, hogy böjtölsz. Ne szenvedj böjtölés közben, akkor hagyd abba. Így nincs értelme. Természetesen, örömmel, mintha nem is mondanál le semmiről.

Summásan ennyit tanít az Újszövetség a böjtről.

Most az egyszerűség kedvéért úgy bontsuk ezt föl, hogy azt mondjuk:

1. böjt az, ha Isten fontosabb lesz számunkra, mint mi magunk, és Őérte bármiről készek vagyunk lemondani;
2. böjt az, ha a másik ember fontosabb, mint mi magunk, és az ő érdekében kész vagyok valamiről lemondani;
3. vannak olyan nemes célkitűzések, amiket szeretne elérni az ember, és ennek érdekében kész lemondani valamiről.

Ma este kivételesen csak a legvégén foglalkozunk majd a felolvasott igével, hiszen annak a szellemében hangzik el majd minden. De amit most olvastunk a Filippi levélből, az Jézus böjtjéről szól, és ezen a téren is Ő adott nekünk példát.

1) Nos, mit jelent az, hogy böjt az, ha Isten fontosabb a számunkra, mint mi magunk, és Őérte készek vagyunk bármiről lemondani? Kell erről külön beszélnünk? Nem magától értetődő, hogy Ő minden tekintetben fontosabb, mint mi magunk? Sajnos, nem magától értetődő. Mi olyan betegesen önmagunkkal vagyunk tele, és annyira megszoktuk a magunk körül való forgást, hogy ebben a forgásban elszedülünk. Ez a világ tele van ilyen szédült emberrel, akik éppen, mivel beleszedültek a maguk körül való pörgésbe, nem látnak tisztán, és emiatt sokan szem elől tévesztették Istent is, és úgy élnek, hogy nincsenek tekintettel Istenre. A böjt segít ezen a bajon.

Betegesen egyoldalúvá vált az életünk. Ha csak a mai napunkra gondolunk, mennyit foglalkoztunk a testünkkel és mennyit a lelkünkkel. Reggel, indulásnál, volt egy kis mosdás, aztán összekaptuk magunkat, felkészültünk a napra. Megreggeliztünk. És kapott-e reggelit a lelkünk?

Ma még a bibliaolvasó ember is könnyebben elhagyja a bibliaolvasást meg a reggeli csendességét, mert mehetünk templomba délelőtt meg este is. Mondjuk azt: a lélekkel foglalkoztunk 10-től 11-ig, meg este 6-tól 7-ig. Ez azt jelenti, hogy a heti órák aránya 166:2. De buzgó ember a következő hét minden napján is egy órahosszát még foglalkozik a lelkével. Óriási javulás: 160:8. Vagy ha az éjszakai pihenést nem számítjuk, mert az úgy nem igazságos, hogy egyre közelebb legyünk a valósághoz... — most nem sorolom tovább. Egyszer tessék lemérni egyetlen napon csak, mennyit foglalkozunk a testünkkel, és mennyit a lelkünkkel? Szinte minden tekintetben csak a testi dolgok, csak mi magunk, csak ami erre a földre irányul, csak a világi dolgok töltenek be bennünket. A beszélgetéseket is.

A múltkor megkérdeztem egy tizenéves kisfiút, ahogy indultak haza a templomból: a vasárnapi ebédnél szoktatok-e beszélni arról, hogy mi hangzott el a templomban, ki mit értett meg, és emiatt mit fog másként tenni a jövő héten? Nézett rám nagy szemekkel, és azt mondta: hát az olyan ciki dolog lenne. Ciki dolog az, amivel nem szoktunk rendszeresen, gyakran és magától értetődően foglalkozni. Nagyon féloldalassá és kiegyensúlyozatlanná vált az életünk. Mindent betölt a test, és mindenkinél fontosabbak vagyunk magunknak mi magunk.

Márpedig, drága testvérek, egyszer eljön egy óra, amikor kivétel nélkül mindnyájunknak egyetlen dolog lesz fontos, de az sorsdöntően fontos lesz, hogy milyen állapotban van a lelkünk, és kié a lelkünk. Mert mi mindnyájan úgy születünk, hogy a bűn hatalmában vagyunk, mondjuk röviden: az ördögéi. És ha ez alatt a rövid földi élet alatt valaki nem válik tudatosan és ténylegesen Isten gyermekévé, akkor abban az állapotában hal meg, amelyikben született. És abban marad örökre. És ez borzasztó! Ettől akar megőrizni minket a mi Urunk, ezért hívogat az Ő igéjével, és a böjt e tekintetben jelent nagy segítséget. Mert ezen a kóros és végzetes egyoldalúságon segít.

Tudniillik a böjt lényege az, hogy időnként tudatosan a testi dolgokat szorítom vissza, és elsőbbséget adok a lelkieknek. Mert mindig fordítva van. A rusnya test megköveteli a maga igényeinek a kielégítését, azután a lélekre már nem marad sem időnk, sem figyelmünk, sem erőnk.

A böjt azt jelenti: most hátrébb a testi igényekkel, és tudatosan előtérbe helyezem a lelkieket. Biztosítok magamnak olyan időt, amikor csak Istenre figyelek. Nem szóródik szét a figyelmem, nem azt tervezem, hogy utána mit fogok csinálni, most csak Őreá figyelek. Sötét marad egy időre minden képernyő, és világítani kezd Isten igéje, mert belefeledkezem a Bibliába. Rászánom az időt akár egy ilyen vasárnapon is, amikor elsőbbséget kapnak a lelki dolgok, és kezd helyére állni az egyensúly. — Boldog ember az, aki ezt kipróbálja. Aki elkezdte, mindenki azt mondta: utána is egészen másként zajlottak a leghétköznapibb dolgok is.

Éppen ezért, a helyesen böjtölő ember életében ez a fajta lemondás, böjt nem alkalmi akció, hanem állandó, folyamatos gyakorlat. Mert folyamatosan és állandóan Isten van az első helyen az életében. Ha pedig nem, és ez kiderül, azonnal átadja az őt megillető első helyet Istennek. És akinek az életében Isten a legfontosabb, ott minden egyéb az azt megillető helyre zökken vissza.

KI A FONTOSABB?

Amikor Jézus a Hegyi-beszédben a böjtölésről tanít, akkor nem parancsolja a böjtöt. Az előtte való szakasz így kezdődik: Amikor imádkozol, akkor erre meg arra ügyelj. Következő szakasz: amikor böjtöltök, akkor erre meg arra ügyelj. Ez ugyanolyan magától értetődő a hívő ember életében, mint az imádkozás. És akinek az életében a böjtölés ismeretlen, vagy nincs számára hely, annak az életében az imádkozás sincs az azt megillető helyen.

A böjt tehát arra való, hogy a kiegyensúlyozatlan életünket legalább időnként kiegyensúlyozottabbá tegye. Hogy a szétszóródott és agyonhajszolt embert összeszedje. A böjtölő ember rádöbben arra, hogy az életnek nemcsak hossza és széle van, hanem mélysége is. Sőt Isten nekünk megengedi, hogy a magasságokba is feltekintsünk, sőt felemelkedjünk. Amikor Ő maga felülemel önmagunkon, a gondjainkon, a kétségeinken, és rálátásunk lesz a valóságra meg önmagunkra is. Azért énekeltük: Engedd megismernünk természetünket. És megismerhessük Istennek a természetét is.

Azt mondja Jézus egy helyen: hiába az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de a lelkében kárt vall, károsodik. Nos, ettől a károsodástól óv meg a böjt bennünket. Nemcsak az lesz állandóan a szemünk előtt, hogy még ezt, még azt megnyerni, az egész világot is, hanem hogy milyen állapotban van a lelkünk, és kiegyensúlyozottabbá válik az élet.

Isten tehát mindennél fontosabb, és ezért az ilyen ember kész bármiről lemondani Őérte.

2) Másodszor azt mondtuk: böjt az is, amikor a másik ember lesz fontosabb a számomra, mint én magam, és adott esetben kész vagyok lemondani valamiről, ami nekem jó lenne, a másinak az érdekében. Hadd mondjak egy egészen egyszerű példát erre, ami azonban nagyon jól szemléltette ezt a számomra, mert érzelmileg közel álltam ahhoz, akiről szól.

Néhányan beszélgettünk mindenféléről, ami nyelvünkre jött. Az egyik beszéd-témához nagyon jól kapcsolódott volna, ha valaki ott elmond egy történetet, amely történet színes, érdekes, tanulságos is lett volna, ráadásul olyan csattanója volt, mondhatjuk így: olyan jó poénja volt, hogy ha azt ő elmondja, ő kerül a társaság középpontjába, s mindenki azt fogja mondani: te azért mégis jó fej vagy. És mi erre vágyunk mindnyájan, hogy mondanák ezt néha legalább, de ritkán szokták mondani.

Erre vágyott ő is, de amikor kezdte volna, megakadt a szeme az egyik jelenlévőn, és eszébe jutott, hogy ez a csattanó neki nagyon rosszul esne. És nem mondta el. Ez a böjt. Megtehetnék valamit, ami nem rossz dolog, de nem teszem meg azért, hogy... — a Bibliában mindig célhatározói mellékmondat következik az után, amikor a böjtről van szó. Annak mindig valami konkrét célja van. Nem teszek meg valamit, *azért, hogy* meg ne bántsam egy másik embertársamat. Vagy megteszek valamit, ami nekem kellemetlen és áldozat, de mégis megteszem szívesen és örömmel, azért hogy segítek valakinek, és meggazdagítsam az életét.

Megtörtént a következő is: Futóversenyt rendeztek mozgássérülteknek. Aki az élen haladt, és már közel volt a célhoz, elsőnek futott volna be, észrevette, hogy a mellette levő sávban elesett a barátja. Megállt, visszament, segített, és egymást támogatva besántikáltak a célba. Utolsónak. A nézőközönség felállt és tapsolt. Megérdemelték. Ilyet nemigen szokott látni az ember. — Hát majd bolond leszek lemondani a magam sikeréről. Én dolgoztam meg érte. Nekem szúr az oldalam, én kapkodok a levegő után, de sikerült, első leszek. Aztán Ha még a földön van, felemeltetjük... Nem utána, most, mert most esett el, most kell rajta segíteni. Nem kötelező. A böjt nem kötelező.

Mindig az dönti el, hogy mi a fontosabb és ki a fontosabb. Az-e a fontosabb, hogy ő most beérjen a célba, és első legyen, ez a dicsőség? — amiben semmi rossz, semmi bűn nincs. Megérdemelte. Így lenne rendjén a dolog. De neki fontosabb volt a másik, és inkább utolsónak ballagnak be.

A hétköznapi eseményekben is annyira tetten lehet érni azt is, hogy mennyire nem vagyunk hajlandóak bőjtölni, meg azt is, hogy ha valaki örömmel és önként vállalja, azt milyen öröm, békesség és mennyi áldás követi. Csak egy-két példát említek:

Miért van, hogy olyan gyakran egymás szavába vágunk? Ő elkezdett mondani valamit, én úgy teszek, mintha figyelnék rá, de közben már azon jár az agyam, hogy ehhez mit tudok mondani, és nem bírom kivárni a végét, beleszólok. Miért? Mert én vagyok a fontosabb, és nem ő. Ez egyértelmű. — Egyszer valakit ezzel szembesítettem, meg is sértődött. Ilyenkor nem kell megijedni attól, ha ezen sértődik meg valaki. Az ő bizonyítványa. Én fontosabb vagyok, ezért te hagyd abba, az nem olyan lényeges. Még végig sem mondta, még nem is tudjuk, hogy miről akart tulajdonképpen beszélni, de már én odatolakodom. Ki a fontosabb?

Vagy egy gyakran előforduló jelenet. A reggeli búcsúzkodásnál a házastársak megegyeznek, hogy aznap ki mit csinál. Egyikük azt kéri a másiktól: beadtam a cipőmet a javítóba, (létezik még egy-két suszter), te ott mész el a műhely előtt, mikor munkába mész, hozd már el hazafelé. — Persze, hogyne, szívesen. De az illetőnek saját elintéznivalója is volt, valahova máshova el kellett menni, azt is el ne felejtse elintézni. Este hazaér, üdvözlí a házaspár egymást. Hol a cipóm? Jaj, a cipó! Azt elfelejtettem. Kétszer ott mentél el az ajtó előtt, azt elfelejtetted — de a magáéről részletesen beszámol, hogy milyen kalandjai voltak, amikor az ügyét elintézte. Miért felejtette el? Ez nem véletlen, és nem kell Freudot segítségül hívni. Fontosabb ő maga, mint a másik. A magáét elintézi, a másiké maradhat.

Mi fontosabb és ki fontosabb?

Vagy akár az imádságaink. Tessék tetten érni magunkat. Kinek a nyomorúságait visszük először Isten elé? A sajátunkat, vagy másokét? — ha egyáltalán szoktunk mások nyomorúságaiért könyörögni. Én tudatosan megfordítom. Gyakran én is a magaméval, a magunkéval kezdem, aztán abbahagyom a mondat közepén. Mások jönnek. Legyen fontosabb! — Ez egyfajta lelki harc is, de a bőjtnek olyan formája ez, amit Isten gazdagon megáld.

Az Ézsaiás könyve 58. részét nem olyan régen olvastuk bibliaolvasó kalauzunk szerint. Abban a bőjtölésnek számos lehetőségét sorolja fel. És egy hosszabb szakasz foglalkozik csak ezzel: amikor látod, hogy a másiknak nincs, neked meg van, akkor adjál. Nem kell spekulálni, nem holnapután kell adni, nem kell arra gondolni: visszaadja-e, meg ki mit szól hozzá. Neki nincs, neked van, akkor adj.

Vagy hadd említek egy mondatot az Efézusi levélből. (4,28). Amikor az újjászületett embereknek beszél Isten, a Szentírás, az ige arról, hogy mit csináljanak: „Aki lopni szokott, többé ne lopjon, hanem dolgozzék, és saját kezével keresse meg a javakat, hogy legyen mit adnia a szűkölködőknek.” — Az ember azt tartaná természetesnek: jó, persze ne lopjon, dolgozzék. Saját kezével keresse meg — mit? Azt, amire neki szüksége van, azt, amivel eltartja a családját. Esetleg ha egy kicsit többet is sikerül, nem baj az, ha van a tartalékban valami.

No de ez nem sok embernek jutna eszébe, hogy én azért dolgozzam, hogy legyen mit adnom a szűkölködőknek. — Ez a Bibliának a bőjtös szemlélete. Mert a bőjt

KI A FONTOSABB?

nem alkalmi akciózás, hanem lelkiület, szemlélet, és az ebből következő folyamatos életgyakorlat: arra vagyok beállítva, hogy kinek a szükségén segíthetek. Én dolgozom, és ő élvezi. Milyen dolog ez? Jézusi dolog. Ő egész földi életében erre volt beállítva, és ennek köszönhetünk mindent.

Éppen ezért nyugodtan mondhatjuk, hogy böjt minden ki nem mondott bántó szó, amikor jól oda tudnék szúrni neki, de eszembe jut, hogy: ez most kinek jó? Jézus is ezt tenné? Nem. Akkor én sem. No de soha többé nem lesz ilyen alkalom. Ne is legyen! Nem akarok odaszúrni. — Böjt minden meg nem torolt sérelem — most visszaadhatnám, mert kölcsön kenyér visszajár... — Nem leszünk pogányok! Ezt a pogányok mondják. Nem torolom meg a sérelmet.

És böjt az, ha holnaptól kezdve otthon ti végzitek el azt, amit senki nem végez el szívesen. Mégpedig örömmel.

Jim Elliot-nak a nevét sokan ismerik. Ő volt az a fiatalember, aki először akarta vinni az evangéliumot az auka indiánok közé, és az első útján megölték. Aztán a felelőse, Elisabeth Elliot vitte el, aki egyszer itt is prédikált nálunk az úrasztalánál.

Nos, ez a Jim Elliot írja a naplójában egy helyen: „nem bolond az, aki elengedi, amit úgysem tarthat meg, hogy megnyerje azt, amit nem veszíthet el.” — Nem bolond az, aki elengedi azt, amit úgysem tarthat meg, (mert legkésőbb a halál kiveri a kezéből), hogy annál jobban megragadhassa azt, amit viszont soha nem veszít el, (ami érték itt, és érték marad a halála után is.)

Vajon mennyire engedjük, hogy vérünkkel váljunk ez az igazság?

3) Harmadszor említettük, hogy böjt az is, ha valaki előtt valami nemes cél lebeg, és a cél elérése érdekében kész lemondani bármiről. Bármiről, ami visszatartaná attól, hogy elérje a célt. Itt derül ki az, hogy a böjt végső soron egyetemes törvényszerűség: Lemondás nélkül nincs eredmény. Áldozat nélkül nem lehet elérni, legalábbis az átlagosnál többet, nagyobb eredményt. A művészek és élsportolók ezt nagyon jól tudják.

A múltkor mondta el valaki, hogy ilyen sötét téli reggeleken, amikor a fél város még alszik, én meg már az uszodában áztatom magam a hideg vízben, és engedem, sőt igénylem, hogy az edzőm gyötörjön. Miért? Szeretne elérni valamit, és ezért áldozatot kell hozni.

Vagy egy tavaszi kép: Százágra süt a nap, virágzanak a fák és a szívek, és valaki bent ül a szobájában a hangszerrel, és gyakorol. Ugyanazt az ütemet 8-10-szer, még mindig nem elég egyenletes, és nem úgy hangzik, ahogy szeretné. Ő sem bolondult meg. A szeme előtt lebeg egy szép cél, és ezért tudja, hogy áldozatot kell hoznia. Ez a böjtnek egy formája.

És lehet a szemünk előtt olyan cél is, amiért az ember úgy mond le bármiről, hogy már nem is érzi, hogy az lemondás, annyira fontos neki:

A hívó ember szeretne Jézus Krisztushoz hasonlóvá válni. Ennek érdekében mindenről lemond, ami ettől visszatartja, ami ezt nehezíti, ami ezt késlelteti. Mind-egy, hogy ki mit csinál, ki mit szól hozzá, meg az is mindegy, hogy alkalmanként ez kellemetlen és kényelmetlen. A cél mindennél fontosabb. Ezért vállalja a böjtöt.

Mi most olyan világban élünk, amikor az egész emberiségnek meg kell gondolnia, hogy hajlandó-e böjtölni, — vagy ha nem, elpusztítja magát. A XX. század második felében jelent meg egy Fritz Baade nevű, német közgazdásznak egy nagy port vert könyve. Az a címe: Versenyfutás a kétezredik évig. Ebből a könyvből kiderül, hogy nem hívó ember, de az utolsó fejezetben idéz a Hegyi beszédből. Idézi Jézusnak azt a bol-

dog-mondását, hogy „boldogok a szelídek, mert ők öröklék a földet.” És azt fejtegeti a maga módján, hogy ha az emberiség nem szelídül meg, nem tanul meg böjtölni, vagyis lemondani a profit, a haszon egy részéről, akkor nem fogja örökölni a földet.

El egészen idáig terjed a böjt, és annak az áldásai.

(Nem sok reménnyel kecsegtetnek ezek a nagy összejövetelek e tekintetben. Kyotóban is pont azok nem írták alá az egyezményeket, akik a legtöbbet ártanak mindnyájunknak, a párizsi klímacsúcson sem volt nagyon biztató az, ami ott elhangzott.)

Böjt nélkül elpusztítjuk magunkat. Kész vagyok-e most valami kicsi dologról lemondani azért, hogy az életet, mások életét is megmentssem, megtartsam. És ez így van a lelkiekben is. Kész vagyok-e lemondani többnyire valami testi élvezetről, erről-arról, ami nem feltétlenül bűn, — de néha bűnökről, arról feltétlenül — azért, hogy a lelkem erősödjék, hogy Isten számára használhatóbb legyek, hogy az Ő dicsősége jobban felragyogjon az életemen.

4) És mindenre, erre is, a mi Urunk Jézus Krisztus ad nekünk példát, és Ő tesz képesekké is. Azt olvastuk ebben a szép Krisztus-himnuszban, hogy Ő Istennel egyenlő, és Istennel egyenlő lévén mégis magára vette a mi emberi testünket, szolgává (sőt az a szó van ott: rabszolgává) lett, lemondott mindenről, és az egész földi élete egyetlen nagy böjt volt. Kezdve a testlélettel karácsonykor — aminek nagyon örülünk, de nem tudjuk elképzelni, hogy neki mit jelenthetett az, otthagyni a mennyei dicsőséget, mit jelenthetett az, amit egyik szép úrvacsorai énekünk így mond: „Istenségét elrejtette, midőn testünket felvette”, és Ő vállalta ezt is azért, hogy segítsen rajtunk. Vállalta azt a sok ellenségeskedést, gonoszságot, értetlenséget, hitetlenséget, ami körülvette, azért, hogy segítsen azokon is, akik így viselkedtek vele szemben.

Nagyon sok minden volt, amit megtehetett volna, de nem tette meg, azért, hogy segítsen rajtunk. Már nagypénteken mondja: azt gondoljátok, nem parancsolhatnék ide tizenkét légió angyalt? De akkor hogyan segítene rajtunk? És vajon nem szállhattott volna le a keresztről, mikor gúnyolták? De Ő nem szállt le a keresztről, hanem lezállt a pokolba, azért, hogy oda ne kelljen menned neked, meg nekem.

Ó, aki ezt igazán megérti, és felragyog előtte Jézus böjtje: hogy mit jelentett az, hogy az egyetlen bűn nélküli, akit ez a föld a hátán hordott, magára vállalta mindannyiunk összes hazugságát, képmutatását, paráznaságát, minden bűnét és azoknak a büntetését, azért, hogy mi megkaphassuk az Ő igazságát és tisztaságát — aki ezt hittel elfogadja, annak nem lesz problémája, hogy ki a fontosabb. Annak Ő, az Isten egyszülött Fia mindennél fontosabb lesz, meg az Ő akarata. Annak a másik ember is fontosabb lesz, az tud gyermeki módon önfeledten élni, szolgálni, segíteni. Megtapasztalja, hogy a lelki meggazdagodás biztos útja a böjt. Lemondani arról, ami megakadályoz az Isten útján való előrelépésben.

Kezdjük ezt el még ma, vagy legkésőbb holnap. Kérdezzük ma Istent: Uram, nekem hol kell elkezdenem? Mi az, ami leginkább útjába áll a hitemnek, és tedd késszé és képessé a szívemet erre. Meglátjuk, milyen gazdagsággal jár ez!

Imádkozzunk!

Istenünk! Megvalljuk bűnbánattal, hogy minden porcikánk arra van beállítva: szerezni, gazdagodni, gyarapodni. Ha kell, még úgy is, hogy kivesszük a másik kezéből. Aztán megmagyarázzuk, mert ideológiákat gyártani nagyon tudunk.

Csak azt tudjuk mondani, Atyánk, hogy légy irgalmas nekünk, bűnösöknek! Szabadíts fel minket arra, hogy mindabból, amit mi is úgy kaptunk tőled, szívesen és

KI A FONTOSABB?

örömmel tudjunk adni másoknak. Mindarról, ami megakadályoz minket a veled való járásban, a hitben való növekedésben, örömmel le tudjunk mondani.

Köszönjük, hogy te soha nem megszegényíteni akarsz minket, hanem gazdaggá tenni. Köszönjük, hogy te, aki a te egyszülött Fiadnak nem kedveltél, hanem Őt mindnyájunkért odaadtad, hogyne ajándékoznál vele együtt minden minékünk. Mi pedig tele vagyunk panasszal, hogy ez sincs, az sincs.

Könyörülj meg rajtunk, megváltó Urunk Jézus Krisztus, hogy mindenekelőtt előtted hódoljunk, és téged fogadjunk be igazán. És veled hadd újuljon meg a szövetségünk ma este, és az a gazdagság, amit veled együtt kapunk Atyánktól, hadd váljék közkinccsé.

Taníts meg minket arra az öröme, amit az adás, a továbbadás, az önmagunk feladása és odaáldozása jelent. Engedj minket úgy élni, ahogy te bátorítottál rá, hogy aki téged akar követni, az tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és ne elmélkedjék rólad, hanem kövessen téged.

Segíts minket ebben a követésben előbbre jutni. Segíts most ebben a csendben őszintén kitárni a szívünket előtted.

Ámen.

Énekeljük a 455, 4-7 éneket.

4. Zarándok módra járva,
Legyen kezünk üres;
Csak terhet vesz magára,
Ki pénzt, vagyont keres.
Hadd gyűjtsön a világ,
Mi tőle el se kérjük,
Kevéssel is beérjük,
Bennünket gond se bánt.

5. Az út el van hagyatva,
Borítja sok tövis;
Nehéz emelni rajta
Még a keresztyét is.
De egy út van csupán,
Így hát előre bátran,
Keresztyül minden gáton,
Hű Mesterünk után.

6. Úgy járunk itt, lenézve,
Mint ismeretlenek;
Sokan nem vesznek észre,
Hangunk se hallva meg.
De aki ránk figyel,
Víg énekünket hallja.
Szent reménység sugallja,
Mit ajkunk énekel.

7. Ha botlanak a gyöngék,
Segítsen az erős;
Hordjuk, emeljük önként,
Kin gyöngesége győz.
Tartsunk jól össze hát,
Tudjunk utolsók lenni,
A bajt vállunkra venni
E földi élten át.